

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο πενταμελές τμήμα)
της 10ης Ιουλίου 1996 *

Στην υπόθεση T-482/93,

Martin Weber και Maria Weber, κάτοικοι Hemaυ (Γερμανία),

Martin Weber GdbR, εταιρία γερμανικού δικαίου, με έδρα το Hemaυ,

εκπροσωπούμενοι από τον Hartwig Schneider, δικηγόρο Μονάχου,
Pacellistraße 8,

προσφεύγοντες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Ulrich
Wölker και την Claudia Schmidt, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο
στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρε-
σίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

που έχει ως αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως του κανονισμού (ΕΟΚ) 525/93 της Επιτροπής, της 8ης Μαρτίου 1993, περί της αξίας των τελικών περιφερειακών ποσών αναφοράς για τους παραγωγούς σπόρων σόγιας, κραμβόσπορων, γογγυλόσπορων και ηλιανθόσπορων για την περίοδο εμπορίας 1992/93 (ΕΕ L 56, σ. 18),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(δεύτερο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους H. Kirschner, Πρόεδρο, B. Vesterdorf, C. W. Bellamy, A. Καλογερόπουλο και A. Potocki, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 13ης Μαρτίου 1996,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Πραγματικά περιστατικά και κανονιστικό πλαίσιο

- ¹ Η προσφεύγουσα Martin Weber GdbR είναι αστική εταιρία (Gesellschaft des bürgerlichen Rechts), η οποία έχει συσταθεί κατά το γερμανικό δίκαιο και την

οποία διαχειρίζονται οι δύο μοναδικοί εταίροι της, ο Martin και η Maria Weber. Η επιχείρηση αυτή διαχειρίζεται μια γεωργική εκμετάλλευση 42 εκταρίων στη Βαυαρία, σε μέρος της οποίας καλλιεργείται η ελαιοκράμβη.

Το σύστημα στήριξης που αφορά τους ελαιούχους σπόρους

- 2 Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 3766/91 του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 1991, που θεσπίζει σύστημα στήριξης για τους παραγωγούς σπόρων σόγιας, κραμβόσπορων, γογγυλόσπορων και ηλιανθόσπορων (ΕΕ L 356, σ. 17, στο εξής: κανονισμός 3766/91), θέσπισε έναν μηχανισμό στηριζόμενο στην αρχή της άμεσης αντισταθμιστικής πληρωμής στον παραγωγό ενός σταθερού ποσού ανά εκτάριο, το οποίο διαφοροποιείται ανάλογα με τις μέσες αποδόσεις των διαφόρων περιφερειών της Κοινότητας. Οι λεπτομερείς κανόνες εφαρμογής του συστήματος αυτού καθορίστηκαν με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 615/92 της Επιτροπής, της 10ης Μαρτίου 1992, περί θεσπίσεως λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του συστήματος στήριξης για τους παραγωγούς σπόρων σόγιας, κραμβόσπορων, γογγυλόσπορων και ηλιανθόσπορων (ΕΕ L 67, σ. 11, στο εξής: κανονισμός 615/92).
- 3 Το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 3766/91 ορίζει ότι: «Η προβλεπόμενη τιμή αναφοράς για τους ελαιούχους σπόρους καθορίζεται σε 163 ECU/τόνο». Σύμφωνα με τις παρασχεθείσες από την Επιτροπή εξηγήσεις, η τιμή αυτή αντιστοιχεί στην τιμή αναφοράς που εκτιμάται ότι θα έχει διαμορφωθεί μεσοπρόθεσμα για τους ελαιούχους σπόρους στο πλαίσιο μιας σταθεροποιημένης παγκόσμιας αγοράς.
- 4 Το άρθρο 3, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού ορίζει ότι: «Το κοινοτικό ποσό αναφοράς για τους ελαιούχους σπόρους καθορίζεται σε 384 ECU/εκτάριο». Κατά την Επιτροπή, το ποσό αυτό αποτελεί μια θεωρητική τιμή που αντιπροσωπεύει το μέσο προβλεπόμενο ποσό της αντισταθμιστικής πληρωμής ανά εκτάριο εντός της Κοινότητας.

- 5 Το καταβλητέο στους παραγωγούς ποσό της αντισταθμιστικής πληρωμής καθορίζεται σε δύο στάδια.
- 6 Κατ' αρχάς, κατ' εφαρμογή του άρθρου 3, παράγραφος 3, του κανονισμού 3766/91, η Επιτροπή καθορίζει για κάθε περιφέρεια παραγωγής, που προσδιορίζεται σύμφωνα με το άρθρο 2 του εν λόγω κανονισμού, ένα «προβλεπόμενο περιφερειακό ποσό αναφοράς», λαμβάνοντας υπόψη τη σχέση μεταξύ της μέσης κοινοτικής αποδόσεως σε δημητριακά ή σε ελαιούχους σπόρους και την αντίστοιχη μέση απόδοση της οικείας περιφέρειας.
- 7 Εν συνεχεία, η Επιτροπή, ακολουθώντας τη διαδικασία της «επιτροπής διαχειρίσεως», που προβλέπεται στο άρθρο 38 του κανονισμού 136/66/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 22ας Σεπτεμβρίου 1966, περί δημιουργίας κοινής οργάνωσης αγοράς στον τομέα των λιπαρών ουσιών (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/002, σ. 33, στο εξής: κανονισμός 136/66), καθορίζει ένα «τελικό περιφερειακό ποσό αναφοράς», πριν από τις 30 Ιανουαρίου κάθε περιόδου εμπορίας, σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 4, του κανονισμού 3766/91.
- 8 Κατά την τελευταία αυτή διάταξη

«(...) η Επιτροπή (...) υπολογίζει το τελικό περιφερειακό ποσό αναφοράς με βάση τη διαπιστωθείσα τιμή αναφοράς για τους ελαιούχους σπόρους. Ο τελικός αυτός υπολογισμός γίνεται με την αντικατάσταση της προβλεπόμενης τιμής αναφοράς από τη διαπιστωθείσα τιμή αναφοράς· οι διακυμάνσεις των τιμών μέσα στα όρια του 8 % της προβλεπόμενης τιμής αναφοράς δεν λαμβάνονται υπόψη».

- 9 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι, αν η διαπιστωθείσα σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 4, του κανονισμού 3766/91 τιμή αναφοράς παρουσιάζει διακυμάνσεις μεγαλύτερες του 8 % σε σχέση με την προβλεπόμενη τιμή αναφοράς, το τελικό περιφερειακό ποσό αναφοράς καθορίζεται διά προσαρμογής του προβλεπόμενου περιφερειακού ποσού αναφοράς ανάλογης προς τη σχετική διακύμανση. Επιπλέον, σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 2, του κανονισμού 3766/91, το τελικό περιφερειακό ποσό αναφοράς πρέπει να μειωθεί αν η έκταση στην οποία καλλιεργείται ο εν λόγω σπόρος υπερβαίνει τη μέγιστη εγγυημένη επιφάνεια που καθορίζεται στο άρθρο 6, παράγραφος 1.

- 10 Σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 3766/91, μόνον οι εγκατεστημένοι στην Κοινότητα παραγωγοί που σπέρνουν και προτίθενται να συγκομίσουν τα προϊόντα που αναφέρονται στο άρθρο 1 του εν λόγω κανονισμού έχουν το δικαίωμα να ζητήσουν την εφαρμογή συστήματος αμέσων πληρωμών, διαφοροποιημένου κατά περιφέρειες. Σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 2, για να δικαιούται πληρωμής, ο παραγωγός οφείλει, το αργότερο κατά την ημερομηνία που θα έχει οριστεί για την οικεία περιφέρεια, να έχει σπείρει τους σπόρους και να έχει υποβάλει την αίτηση. Το άρθρο 4, παράγραφος 3, διευκρινίζει ότι οι αιτήσεις δεν μπορούν να υποβληθούν παρά μόνον για τις αρόσιμες εκτάσεις που καλλιεργήθηκαν κατά την περίοδο 1989/90 έως 1990/91.
- 11 Το δικαίωμα εισπράξεως των άμεσων πληρωμών χορηγείται μόνο για τις εκτάσεις που πληρούν τις προϋποθέσεις που προβλέπονται στο άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 615/92. Οι υποβαλλόμενες αιτήσεις πρέπει να περιέχουν τα στοιχεία και τις δηλώσεις που απαιτεί το άρθρο 3, παράγραφος 2, και το παράρτημα II του ίδιου κανονισμού.
- 12 Το άρθρο 4, παράγραφος 5, του κανονισμού 3766/91 ορίζει ότι οι παραγωγοί που υποβάλλουν αίτηση δικαιούνται να λάβουν προκαταβολή που δεν θα υπερβαίνει το 50 % του προβλεπόμενου περιφερειακού ποσού αναφοράς και ότι τα κράτη μέλη διενεργούν τους αναγκαίους ελέγχους για να διαπιστώσουν ότι το δικαίωμα προκαταβολής είναι βάσιμο.
- 13 Το άρθρο 5 του κανονισμού 615/92 ορίζει ότι το δικαίωμα επί της τελικής πληρωμής χορηγείται στον παραγωγό μόνο στις περιπτώσεις όπου έχει υποβληθεί στην αρμόδια αρχή, εντός της καθοριζόμενης προθεσμίας, δήλωση συγκομιδής περιλαμβάνουσα τα ελάχιστα στοιχεία που καθορίζονται στο παράρτημα III του εν λόγω κανονισμού.
- 14 Το άρθρο 8 του ίδιου κανονισμού διευκρινίζει ότι τα κράτη μέλη καταβάλλουν τις τελικές πληρωμές στους επιλέξιμους παραγωγούς το αργότερο 60 ημέρες μετά τη δημοσίευση στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* των τελικών περιφερειακών ποσών αναφοράς.

Η περίοδος εμπορίας 1992/93

- 15 Λόγω των προθεσμιών που συνεπαγόταν η εφαρμογή του νέου συστήματος, ο κανονισμός (ΕΟΚ) 1405/92 της Επιτροπής, της 27ης Μαΐου 1992, για τον καθορισμό της αξίας των προκαταβολών που θα καταβληθούν στους παραγωγούς σογιόσπορου, κραμβίόσπορου, γογγυλόσπορου και ηλιανθόσπορου, για την περίοδο 1992/93 (ΕΕ L 146, σ. 56), επέτρεψε στα κράτη μέλη να καταβάλουν στους παραγωγούς προκαταβολές ίσες προς το 50 % του προβλεπόμενου περιφερειακού ποσού αναφοράς, υπολογιζόμενου βάσει των στοιχείων που ανακοινώνονται στην Επιτροπή μαζί με τα προγράμματα περιφερειοποιήσεως.
- 16 Στις 24 Μαΐου 1992, η εταιρία Martin Weber GdbR υπέβαλε στις αρμόδιες εθνικές αρχές αίτηση, βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 3766/91 και του άρθρου 3 του κανονισμού 615/92, υπογεγραμμένη από τον Martin Weber, ζητώντας άμεση πληρωμή για την περίοδο εμπορίας 1992/93.
- 17 Στις 23 Αυγούστου 1992 η εταιρία Martin Weber GdbR απέστειλε στις αρμόδιες εθνικές αρχές την οικεία δήλωση συγκομιδής, κατά την έννοια του άρθρου 5 του κανονισμού 615/92, υπογεγραμμένη από τον Martin Weber. Από τη δήλωση αυτή προκύπτει ότι η Martin Weber GdbR καλλιέργησε 6,37 εκτάρια ελαιοκράμβης και πραγματοποίησε συγκομιδή 27,4 τόνων. Η εταιρία υποστηρίζει ότι έλαβε καθαρή τελική τιμή, μετά τον καθαρισμό και την αποξήρανση της ελαιοκράμβης, 263,10 γερμανικά μάρκα (DM) ανά τόνο, ήτοι 111,76 ECU ανά τόνο.
- 18 Με απόφαση της 23ης Σεπτεμβρίου 1992, ο Amt für Landwirtschaft und Bodenkultur Regensburg (οργανισμός γεωργίας και καλλιέργειας των εδαφών του Regensburg) χορήγησε στην εταιρία Martin Weber GdbR προκαταβολή 3 879,65 DM (1 648,11 ECU), βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 5, του κανονισμού 3766/91 και του άρθρου 4 του κανονισμού 615/92.

- 19 Στις 5 Μαρτίου 1993, η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΟΚ) 515/93, για τον καθορισμό της αξίας των προβλεπόμενων περιφερειακών ποσών αναφοράς για τους παραγωγούς σπόρων σόγιας, κραμβόσπορων, γογγυλόσπορων και ηλιανθόσπορων για την περίοδο εμπορίας 1992/93 (ΕΕ L 55, σ. 43, στο εξής: κανονισμός 515/93). Το προβλεπόμενο περιφερειακό ποσό αναφοράς για τη Βαυαρία καθορίστηκε στα 517,42 ECU ανά εκτάριο (1 218,10 DM ανά εκτάριο).
- 20 Στις 8 Μαρτίου 1993, η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΟΚ) 525/93, περί της αξίας των τελικών περιφερειακών ποσών αναφοράς για τους παραγωγούς σπόρων σόγιας, κραμβόσπορων, γογγυλόσπορων και ηλιανθόσπορων για την περίοδο εμπορίας 1992/93 (ΕΕ L 56, σ. 18, στο εξής: επίδικος κανονισμός). Από το παράρτημα ΙΙ του επίδικου κανονισμού προκύπτει ότι το τελικό περιφερειακό ποσό αναφοράς για τη Βαυαρία καθορίστηκε επίσης στα 517,42 ECU ανά εκτάριο (1218,10 DM ανά εκτάριο).
- 21 Το παράρτημα Ι του επίδικου κανονισμού επεξηγεί συνοπτικώς τον τρόπο με τον οποίο υπολογίστηκαν τα τελικά περιφερειακά ποσά αναφοράς:

«Καθορίστηκε χωριστά για κάθε ελαιούχο σπόρο μία διαπιστωθείσα τιμή αναφοράς, η οποία αντιπροσωπεύει τη μέση τιμή που διαπιστώθηκε στην παγκόσμια αγορά κατά τη διάρκεια της περιόδου εμπορίας 1992/93.

Αυτές οι διαπιστωθείσες τιμές αναφοράς υπολογίστηκαν με βάση χρηματιστηριακές τιμές και τιμές που ίσχυσαν στις συναλλαγές, βάσει των τιμών χρηματιστηρίου του Ρότερνταμ, για τις αποστολές ελαιούχων σπόρων χύμα που

παραδόθηκαν σε αντιπροσωπευτικούς λιμένες. Οι τιμές των συναλλαγών και οι χρηματιστηριακές τιμές είναι αυτές που καταγράφηκαν από τον Ιούλιο του 1992 μέχρι τον Ιανουάριο του 1993. Όπου ήταν δυνατόν, ελήφθησαν υπόψη ο μήνας και οι τιμές παράδοσης στο πλαίσιο της σύμβασης των συναλλαγών και των χρηματιστηριακών τιμών.

Οι αξίες των διαπιστωθεισών τιμών αναφοράς είναι τέτοιες ώστε να μην είναι αναγκαία η προσαρμογή των προβλεπομένων περιφερειακών ποσών αναφοράς, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 3, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΟΚ) 3766/91.

Υπολογίσθηκαν οι πιο πρόσφατες εκτιμήσεις των καλλιεργημένων με ελαιούχους σπόρους επιλέξιμων εκτάσεων. Το μέγεθος των υπολογισθεισών εκτάσεων είναι τέτοιο ώστε να μην είναι αναγκαία η προσαρμογή των προβλεπομένων περιφερειακών ποσών αναφοράς, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 6, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 3766/91.

Για την περίοδο εμπορίας 1992/93, επιβεβαιώθηκε ότι η αξία των τελικών περιφερειακών ποσών αναφοράς είναι ίδια με αυτή των προβλεπομένων περιφερειακών ποσών αναφοράς. Τα τελικά περιφερειακά ποσά αναφοράς αναφέρονται στο παράρτημα II.»

- 22 Με απόφαση της 28ης Απριλίου 1993, ο Amt für Landwirtschaft und Bodenkultur Regensburg χορήγησε στην εταιρία Martin Weber GdBH συνολική άμεση πληρωμή ίση προς το τελικό ποσό αναφοράς, όπως αυτό καθορίστηκε για τη Βαυαρία, πολλαπλασιαζόμενο επί την καλλιεργηθείσα έκταση, ήτοι το ποσό:

$$1\ 218,10\ \text{DM}\ (517,42\ \text{ECU}) \times 6,37 = 7\ 759,29\ \text{DM}\ (3\ 296,22\ \text{ECU}).$$

23 Λαμβανομένης υπόψη της ήδη καταβληθείσας προκαταβολής των 3 879,65 DM, ο εν λόγω οργανισμός καθόρισε ως καταβλητέο υπόλοιπο το ποσό των 3 879,64 DM.

24 Η εταιρία Martin Weber GdbR άσκησε διοικητική ένσταση κατά της αποφάσεως αυτής εντός της προθεσμίας που προβλέπει η εθνική νομοθεσία. Ζήτησε από τον Amt für Landwirtschaft und Bodenkultur Regensburg να μην αποφανθεί επί της διοικητικής αυτής ενστάσεως ενόσω η παρούσα προσφυγή θα εκκρεμεί ενώπιον του κοινοτικού δικαιοδοτικού οργάνου. Συνεπώς, η εθνική διαδικασία εξετάσεως της διοικητικής ενστάσεως έχει επί του παρόντος ανασταλεί.

Η διαδικασία

25 Με δικόγραφο το οποίο κατατέθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 11 Μαΐου 1993 και πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό C-273/93, η εταιρία Martin Weber GdbR άσκησε την υπό κρίση προσφυγή. Το δικόγραφο συνοδευόταν από πληρεξούσιο υπογεγραμμένο από τους δύο εταίρους, Martin και Maria Weber.

26 Με χωριστό δικόγραφο, που κατατέθηκε στις 28 Μαΐου 1993, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου υποστηρίζοντας, αφενός, ότι η εταιρία Martin Weber GdbR δεν έχει ικανότητα προς το είναι διάδικο και, αφετέρου, ότι ο επίδικος κανονισμός δεν «αφορά ατομικά» την προσφεύγουσα, κατά την έννοια του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ.

27 Σύμφωνα με την απόφαση 93/350/Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 1993, για την τροποποίηση της αποφάσεως 88/591/ΕΚΑΧ,

ΕΟΚ, Ευρατόμ, περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 144, σ. 21), το Δικαστήριο παρέπεμψε την υπόθεση ενώπιον του Πρωτοδικείου με διάταξη της 27ης Σεπτεμβρίου 1993. Η υπόθεση πρωτοκολλήθηκε με αριθμό T-482/93.

- 28 Με διάταξη της 30ής Μαρτίου 1994, το Πρωτοδικείο (πρώτο τμήμα) προέβη στην προσωρινή διόρθωση των στοιχείων του προσφεύγοντος διαδικού προσθέτοντας στην εταιρία Martin Weber GdbR τους εταίρους Martin και Maria Weber, θεωρούμενους επίσης προσφεύγοντες ως φυσικά πρόσωπα. Το Πρωτοδικείο, εν συνεχεία, αποφάσισε να συνεξετάσει την ένσταση απαραδέκτου με την ουσία της υποθέσεως. Περαιτέρω, το Πρωτοδικείο ζήτησε από την εταιρία Martin Weber GdbR και το ζεύγος Weber (στο εξής: προσφεύγοντες) να προσκομίσουν την αίτηση και τη δήλωση που υπέβαλαν στις εθνικές αρχές προκειμένου να τύχουν της επίμαχης άμεσης πληρωμής.
- 29 Με απόφαση του Πρωτοδικείου της 19ης Σεπτεμβρίου 1995, ο εισηγητής δικαστής τοποθετήθηκε στο δεύτερο πενταμελές τμήμα του Πρωτοδικείου, στο οποίο ανατέθηκε, κατά συνέπεια, η υπόθεση.
- 30 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (δεύτερο πενταμελές τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Ωστόσο, στο πλαίσιο των μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας, που προβλέπονται στο άρθρο 64 του Κανονισμού Διαδικασίας, η καθής κλήθηκε να απαντήσει εγγράφως σε ορισμένες ερωτήσεις και να προσκομίσει ορισμένα έγγραφα αφορώντα τον υπολογισμό της «τιμής αναφοράς», την οποία μνημονεύουν το άρθρο 3, παράγραφος 4, του κανονισμού 3766/91 και το παράρτημα I του επίδικου κανονισμού. Η καθής κατέθεσε την απάντησή της στις 20 Φεβρουαρίου 1996.
- 31 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις προφορικές παρατηρήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη δημόσια συνεδρίαση της 13ης Μαρτίου 1996.

Αιτήματα των διαδίκων

32 Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει τον επίδικο κανονισμό, καθόσον αφορά τα τελικά περιφερειακά ποσά αναφοράς για τους παραγωγούς σπόρων σόγιας, κρამβόσπορων, γογγυλόσπορων και ηλιανθόσπορων για την περίοδο εμπορίας 1992/93.

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

33 Η καθής ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη και, επικουρικώς, ως αβάσιμη.

— να καταδικάσει τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και επιχειρήματα των διαδίκων

34 Προς στήριξη των αιτημάτων τους οι προσφεύγοντες προβάλλουν δύο λόγους ακυρώσεως. Ο πρώτος, που στηρίζεται στο άρθρο 190 της Συνθήκης, αναφέρεται στην ανεπαρκή αιτιολόγηση του κανονισμού. Ο δεύτερος αναφέρεται στην παραβίαση της διέπουσας το κοινοτικό δίκαιο αρχής της απαγορεύσεως των αυθαίρετων πράξεων. Οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται, κατ' ουσίαν, ότι το ποσό της άμεσης πληρωμής που τους κατεβλήθη ήταν ιδιαίτερα χαμηλό, επειδή η Επιτροπή υπολόγισε την «τιμή αναφοράς» του άρθρου 3, παράγραφος 4, του κανονισμού 3766/91 κατά τρόπο αυθαίρετο, ώστε η τιμή αυτή να μην υπολείπεται κατά ποσοστό μεγαλύτερο του 8 % από την προβλεπόμενη τιμή αναφοράς των 163 ECU ανά τόνο που καθορίζει το άρθρο 3, παράγρα-

φος 1, του εν λόγω κανονισμού, αποφεύγοντας έτσι την αύξηση των άμεσων πληρωμών προς τους παραγωγούς. Ο επίδικος κανονισμός ουδόλως αντιστοιχεί στις πραγματικές συνθήκες της αγοράς κατά την εξεταζόμενη περίοδο. Κακώς η Επιτροπή έλαβε υπόψη τιμές που αφορούσαν τον Φεβρουάριο και τον Μάρτιο του 1993, κατά παράβαση του άρθρου 3, παράγραφος 4, του κανονισμού 3766/91. Κακώς, επίσης, προσέθεσε στη διαπιστωθείσα τιμή για το Αμβούργο υποθετικά έξοδα μεταφοράς έως το Ρότερνταμ. Κατά την προφορική διαδικασία, οι προσφεύγοντες αναφέρθηκαν, προς περαιτέρω στήριξη των αιτιάσεών τους, στα αριθμητικά στοιχεία που παρέσχε η Επιτροπή στο Πρωτοδικείο (βλ. σκέψη 30 ανωτέρω).

- 35 Η Επιτροπή ισχυρίζεται κυρίως ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη και, επικουρικόως, ότι είναι αβάσιμη.

Επί του παραδεκτού

- 36 Η καθής προβάλλει δύο λόγους περί απαραδέκτου. Αφενός, η προσφεύγουσα εταιρία Martin Weber GdbR δεν έχει ικανότητα προς το είναι διάδικον. Αφετέρου, ο επίδικος κανονισμός δεν την «αφορά ατομικά», κατά την έννοια του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης.

Επί του λόγου που αναφέρεται στην έλλειψη ικανότητας προς το είναι διάδικον

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 37 Η εναγομένη ισχυρίζεται ότι η Martin Weber GdbR, αστική εταιρία συσταθείσα βάσει των άρθρων 705 επ. του Bürgerliches Gesetzbuch (γερμανικού Αστικού Κώδικα), στερείται κατά το γερμανικό δίκαιο της ικανότητας δικαίου και δεν μπορεί επομένως να είναι διάδικος, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 50 του Zivilprozeßordnung (γερμανικού Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας).

Μολονότι η έννοια «νομικό πρόσωπο» του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης δεν συμπίπτει κατ' ανάγκη με τις αντίστοιχες έννοιες που απαντούν στις διάφορες έννομες τάξεις των κρατών μελών (απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Οκτωβρίου 1982, 135/81, Groupement des agences de voyages κατά Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 3799, σκέψη 10), η Martin Weber GdB R δεν πληροί τα κριτήρια της αυτονομίας και της ευθύνης που καθορίζουν την ικανότητα του είναι διάδικον ενώπιον του κοινοτικού δικαστηρίου (βλ. τη διάταξη του Δικαστηρίου της 14ης Νοεμβρίου 1963, 15/63, Lassalle κατά Κοινοβουλίου, Slg. 1964, σ. 97, 100, δεν υπάρχει ελληνική μετάφραση, καθώς και την απόφαση του Δικαστηρίου της 8ης Οκτωβρίου 1974, 18/74, Syndicat général du personnel κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1974, σ. 425, σκέψη 7). Κατά την καθής, η παρούσα προσφυγή θα έπρεπε κατά συνέπεια να είχε ασκηθεί από το ζεύγος Weber και όχι από τη Martin Weber GdB R.

38 Οι προσφεύγοντες δέχονται μεν ότι η αστική εταιρία Martin Weber GdB R δεν έχει νομική προσωπικότητα, πλην όμως ισχυρίζονται ότι από το καταστικό της αποδεικνύεται ότι η εταιρία έχει την αναγκαία «αυτονομία και ευθύνη» που απαιτεί η νομολογία του Δικαστηρίου. Επομένως, η προσφεύγουσα Martin Weber GdB R μπορεί να νομιμοποιηθεί ενεργητικώς ενώπιον του κοινοτικού δικαστηρίου.

39 Επικουρικώς, ο Martin και η Maria Weber ζητούν να τους αναγνωριστεί εν προκειμένω η ιδιότητα του προσφεύγοντος. Τονίζουν ότι έχουν υπογράψει το συνημμένο στο δικόγραφο πληρεξούσιο, με το οποίο επιτρέπουν την άσκηση της προσφυγής, και ότι αποτελούν τους μοναδικούς εταίρους της Martin Weber GdB R.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

40 Από τη σελίδα 2 του δικογράφου της προσφυγής και από το συνημμένο καταστατικό της εταιρίας Martin Weber GdB R προκύπτει ότι η εταιρία αυτή έχει μοναδικούς εταίρους και εκπροσώπους το ζεύγος Martin και Maria Weber. Περαιτέρω, το έγγραφο παροχής πληρεξουσιότητας προς τον δικηγόρο που άσκησε την προσφυγή, που επίσης επισυνάπτεται στο δικόγραφο της προσφυγής, είναι υπογεγραμμένο, ιδίω ονόματι, από τους Martin και Maria Weber. Υπό τις περιστάσεις αυτές, το εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο πρέπει να ερμηνευθεί ως έχον κατατεθεί και από τους Martin και Maria Weber, και όχι μόνον επ' ονόματι της Martin Weber GdB R.

- 41 Επομένως, εφόσον πρόκειται για μία και την ίδια προσφυγή, παρέλκει η εξέταση της ικανότητας της Martin Weber GdbR να είναι διάδικος ενώπιον του κοινοτικού δικαστηρίου (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, T-480/93 και T-483/93, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2305, σκέψη 79).
- 42 Ο πρώτος λόγος περί απαραδέκτου πρέπει, κατά συνέπεια, να απορριφθεί.

Επί του λόγου που αναφέρεται στο ότι ο επίδικος κανονισμός δεν αφορά ατομικώς τους προσφεύγοντες

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 43 Η καθής υπενθυμίζει ότι ένας κανονισμός δεν μπορεί να αφορά ατομικώς κάποιους επιχειρηματίες παρά μόνον αν τους θίγει λόγω ορισμένων ξεχωριστών ιδιοτήτων ή μιας πραγματικής καταστάσεως που τους χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και έτσι τους εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο προς εκείνο του αποδέκτη μιας αποφάσεως (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1963, 25/62, Plaumann κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 937, και της 16ης Μαΐου 1991, C-358/89, Extramet Industrie κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1991, σ. I-2501). Η Martin Weber GdbR όμως δεν είναι παρά ένας από τους παραγωγούς ελαιούχων σπόρων και τίποτα δεν την διακρίνει από τις λοιπές επιχειρήσεις του είδους αυτού. Οι προσφεύγοντες μπορούν να εξασφαλίσουν την παροχή έννομης προστασίας προσφεύγοντας ενώπιον των αρμοδίων γερμανικών δικαστηρίων, τα οποία έχουν τη δυνατότητα να απευθυνθούν προδικαστικώς στο Δικαστήριο κατά τη διαδικασία του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ.
- 44 Εξάλλου, ο κανονιστικός χαρακτήρας μιας πράξεως δεν θίγεται από τη δυνατότητα προσδιορισμού του αριθμού ή ακόμη και της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου επί των οποίων εφαρμόζεται σε μια δεδομένη στιγμή, εφόσον διαπιστώνεται ότι η εφαρμογή αυτή πραγματοποιείται δυνάμει αντικειμενικής νομικής ή πραγματικής καταστάσεως, καθοριζομένης από την πράξη, σε σχέση με τον σκοπό που αυτή επιδιώκει (αποφάσεις του Δικαστηρίου

της 16ης Μαρτίου 1978, 123/77, UNICME κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1978, σ. 301, της 24ης Φεβρουαρίου 1987, 26/86, Deutz und Geldermann κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1987, σ. 941, και της 18ης Μαΐου 1994, C-309/89, Codorniu κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. I-1853· διάταξη του Δικαστηρίου της 24ης Μαΐου 1993, C-131/92, Arnaud κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1993, σ. I-2573).

- 45 Ο επίδικος κανονισμός καθορίζει το τελικό περιφερειακό ποσό αναφοράς βάσει αντικειμενικών κριτηρίων που προβλέπονται στον κανονισμό 3766/91, ιδίως στο οικείο άρθρο 4, και τα οποία εφαρμόζονται σε όλους τους παραγωγούς που μπορούν να τύχουν ενισχύσεως, χωρίς να λαμβάνονται καθόλου υπόψη ατομικά στοιχεία αφορώντα τα πρόσωπα τα οποία έχουν υποβάλει αίτηση. Επιπλέον, οι κανονισμοί 3766/91, 515/93 και 525/93 συναποτελούν μια κανονιστική ενότητα.
- 46 Τα τελικά περιφερειακά ποσά αναφοράς καθορίστηκαν κατ' ανάγκη σε μια στιγμή όπου όλοι οι δικαιούχοι είχαν ήδη προσδιοριστεί, για τον λόγο και μόνον ότι ο καθορισμός της τελικής ενισχύσεως πρέπει να προσεγγίζει όσο είναι δυνατόν την πραγματικότητα της αγοράς. Στις υποθέσεις όπου το Δικαστήριο αναγνώρισε ότι υπήρχε ατομικό έννομο συμφέρον για την άσκηση προσφυγής για τον λόγο ότι οι προσφεύγοντες ανήκαν σε ένα «κλειστό κύκλο», οι βαλλόμενοι κανονισμοί είχαν ακριβώς παρέμβει σε παγιωμένες νομικές καταστάσεις οι οποίες, αντίθετα προς την παρούσα υπόθεση, είχαν ήδη ρυθμιστεί κατά τρόπο οριστικό και όχι μόνον προσωρινώς. Στην παρούσα όμως υπόθεση το τελικό ποσό της ενισχύσεως έγινε γνωστό μόνο μετά τον τελικό καθορισμό των περιφερειακών ποσών αναφοράς.
- 47 Το επιχείρημα των προσφευγόντων δεν μπορεί να βρει έρεισμα στην προβλεπόμενη από το άρθρο 6, παράγραφος 2, του κανονισμού 3766/91 διόρθωση (βλ. σκέψη 9 ανωτέρω), δεδομένου ότι η, αφενός, μέγιστη εγγυημένη επιφάνεια δεν καθορίζεται ανά παραγωγό αλλά σε κοινοτική κλίμακα και, αφετέρου, η μείωση εφαρμόζεται ανεξάρτητα από το ποιος παραγωγός ευθύνεται για την υπέρβαση.
- 48 Επικουρικώς, η καθής υποστηρίζει ότι μόνο το τελικό περιφερειακό ποσό αναφοράς που καθορίστηκε για τη Βαυαρία αφορά ατομικώς τους προσφεύγοντες.

- 49 Οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι η Επιτροπή, λόγω των νομικών πλανών της και των αυθαίρετων πράξεών της (βλ. σκέψη 34 ανωτέρω), καθόρισε τα τελικά περιφερειακά ποσά αναφοράς που προβλέπονται στον επίδικο κανονισμό σε ένα υπερβολικά χαμηλό επίπεδο, με αποτέλεσμα την παράνομη μείωση της άμεσης πληρωμής την οποία εδικαιούνται. Επομένως, ο επίδικος κανονισμός αφορά άμεσα και ατομικά τους προσφεύγοντες.
- 50 Το προσβαλλόμενο μέτρο αφορά ατομικά ορισμένα πρόσωπα, πρώτον, εφόσον το μέτρο λαμβάνεται σε σχέση με ήδη επακριβώς διατυπωθείσες αιτήσεις και ο κύκλος των ενδιαφερομένων δεν μπορεί πλέον να διευρυνθεί μετά τη λήψη του μέτρου (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 1ης Ιουλίου 1965, 106/63 και 107/63, Töpfer κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 101, και της 31ης Μαρτίου 1977, 88/76, Exportation des sucres κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1977, σ. 209) και, δεύτερον, εφόσον υφίσταται αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της δυνατότητας προσδιορισμού των ενδιαφερομένων και του μέτρου (προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Mancini στην υπόθεση Les Verts κατά Κοινοβουλίου επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση του Δικαστηρίου της 23ης Απριλίου 1986, 294/83, Συλλογή 1986, σ. 1339, 1341). Στην περίπτωση αυτή έχουμε μια δέσμη ατομικών αποφάσεων που έχουν ληφθεί υπό τη μορφή κανονισμού (απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Μαΐου 1971, 41/70, 42/70, 43/70 και 44/70, International Fruit Company κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 783, σκέψη 21).
- 51 Αυτό ακριβώς συμβαίνει εν προκειμένω, εφόσον, κατ' εφαρμογή του άρθρου 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 3766/91, για να δικαιούται στηρίξεως για την περίοδο 1992/93, ο παραγωγός όφειλε, το αργότερο κατά την ημερομηνία που είχε οριστεί για την οικεία περιφέρεια, να έχει σπείρει τους σπόρους και να έχει υποβάλει την αίτηση. Ο επίδικος κανονισμός ρύθμισε αποκλειστικά τις περιπτώσεις κατά τις οποίες οι αιτήσεις αυτές είχαν ήδη υποβληθεί προηγουμένως. Επομένως, η Επιτροπή μπορούσε πριν από τη λήψη του μέτρου να προσδιορίσει τα πρόσωπα τα οποία αφορούσε το μέτρο αυτό, ο δε κύκλος των ενδιαφερομένων δεν μπορούσε να διευρυνθεί εν συνεχεία. Υφίσταται έτσι άμεσος αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της δυνατότητας προσδιορισμού των αποδεκτών και του βαλλομένου μέτρου.
- 52 Εφόσον η υποβολή της αιτήσεώς τους είχε ήδη παγιώσει τη νομική κατάσταση των προσφευγόντων, δεν είχε μεγάλη σημασία από νομική άποψη το ότι σημαντικός αριθμός άλλων παραγωγών είχε ομοίως περιέλθει σ' αυτή τη

νομική κατάσταση. Είναι επίσης αδιάφορος ο λόγος για τον οποίο τα επίμαχα περιφερειακά ποσά αναφοράς δεν καθορίστηκαν παρά αφού οι επιμέρους παραγωγοί, μεταξύ των οποίων και οι προσφεύγοντες, είχαν υποβάλει τις αιτήσεις.

- 53 Ομοίως, ο επίδικος κανονισμός έλαβε υπόψη τη συμπεριφορά των παραγωγών ελαιούχων σπόρων, καθόσον το άρθρο 6, παράγραφος 2, του κανονισμού 3766/91 τους υποχρεώνει να μην υπερβούν τη μέγιστη εγγυημένη επιφάνεια.
- 54 Τέλος, το επικουρικό προβαλλόμενο από την καθής επιχείρημα, ότι τους προσφεύγοντες αφορά ατομικά μόνο το τελικό περιφερειακό ποσό αναφοράς που καθορίστηκε για τη Βαυαρία, δεν ευσταθεί, διότι τα διάφορα περιφερειακά ποσά αναφοράς υπολογίζονται με βάση την ίδια αυτή τιμή αναφοράς που βάλλεται εν προκειμένω.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 55 Σύμφωνα με το άρθρο 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, που κατέστη άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ, το παραδεκτό προσφυγής ακυρώσεως που ασκήθηκε κατά κανονισμού από φυσικό ή νομικό πρόσωπο εξαρτάται από την προϋπόθεση ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός αποτελεί, στην πραγματικότητα, απόφαση που αφορά άμεσα και ατομικά τον προσφεύγοντα (βλ., για παράδειγμα, την προπαρατεθείσα απόφαση *Codorniu* κατά Συμβουλίου, σκέψη 17). Το κριτήριο που διακρίνει έναν κανονισμό από μια απόφαση πρέπει να αναζητείται στη γενική ή μη γενική ισχύ της επίμαχης πράξεως (βλ. τις διατάξεις του Δικαστηρίου της 23ης Νοεμβρίου 1995, C-10/95 P, *Asocarne* κατά Συμβουλίου, που δεν έχει ακόμη δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 28, και της 24ης Απριλίου 1995, C-87/95 P, *CNRAAP* κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1995, σ. I-2003, σκέψη 33). Μια πράξη έχει γενική ισχύ αν εφαρμόζεται σε αντικειμενικώς προσδιοριζόμενες καταστάσεις και αν παράγει τα έννομα αποτελέσματά της έναντι κατηγοριών προσώπων λαμβανομένων *in abstracto* (βλ., για παράδειγμα, τη διάταξη της 28ης Μαρτίου 1996, C-270/95 P, *Kik* κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1996, σ. I-1987, σκέψη 10).

- 56 Ωστόσο, δεν αποκλείεται μια διάταξη, η οποία λόγω της φύσεως και του περιεχομένου της έχει γενικό χαρακτήρα, να μπορεί να αφορά ατομικά ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο, εφόσον το πρόσωπο αυτό θίγεται λόγω ορισμένων ιδιοτήτων που προσιδιάζουν σ' αυτό ή λόγω μιας πραγματικής καταστάσεως που το χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και ως εκ τούτου το εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο με εκείνον του αποδέκτη μιας αποφάσεως (βλ., για παράδειγμα, τις προπαρατεθείσες αποφάσεις Plaumann κατά Επιτροπής, σ. 942, και Codorniu κατά Συμβουλίου, σκέψεις 19 έως 20, καθώς και την προπαρατεθείσα διάταξη Asocame κατά Συμβουλίου, σκέψη 43).
- 57 Εν προκειμένω, ο επίδικος κανονισμός καθορίζει, για όλες τις περιφέρειες της Κοινότητας και για όλους τους κοινοτικούς παραγωγούς των σχετικών ελαιούχων σπόρων, τελικά περιφερειακά ποσά αναφοράς για την περίοδο εμπορίας 1992/93, όπως προβλέπεται στο άρθρο 3, παράγραφοι 4 και 5, του κανονισμού 3766/91. Αυτά τα τελικά περιφερειακά ποσά αναφοράς καθορίζονται βάσει τριών στοιχείων, ήτοι των προβλεπομένων περιφερειακών ποσών αναφοράς που ορίζονται στο άρθρο 3, παράγραφος 3, του κανονισμού 3766/91, της «τιμής αναφοράς» στην οποία αναφέρεται το άρθρο 3, παράγραφος 4, του επίδικου κανονισμού και, ίσως, της ενδεχομένης υπερβάσεως της μέγιστης εγγυημένης επιφανείας που προβλέπεται στο άρθρο 6, παράγραφοι 1 και 2, του ίδιου κανονισμού.
- 58 Καθένα από τα τρία αυτά στοιχεία καθορίζεται βάσει δεδομένων γενικής και αφηρημένης φύσεως, χωρίς ουδόλως να λαμβάνεται υπόψη η κατάσταση των επιμέρους παραγωγών όπως οι προσφεύγοντες.
- 59 Συγκεκριμένα, όσον αφορά κατ' αρχάς τα προβλεπόμενα περιφερειακά ποσά αναφοράς, με αναπροσαρμογή των οποίων προκύπτουν τα τελικά περιφερειακά ποσά αναφοράς, αυτά υπολογίζονται λαμβανομένων υπόψη, αφενός, του κοινοτικού ποσού αναφοράς των 384 ECU ανά εκτάριο, που καθορίζει νομοθετικώς το άρθρο 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 3766/91, και, αφετέρου, των κοινοτικών και περιφερειακών μέσων αποδόσεων των εν λόγω προϊόντων, σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 3, του κανονισμού αυτού (βλ. σκέψεις 4 και 6 ανωτέρω). Επομένως, τα προβλεπόμενα περιφερειακά ποσά αναφοράς δεν αφορούν την κατάσταση των επιμέρους παραγωγών.

- 60 Όσον αφορά εν συνεχεία την «τιμή αναφοράς» του άρθρου 3, παράγραφος 4, του κανονισμού 3766/91, η οποία χρησιμεύει για τον υπολογισμό του τελικού περιφερειακού ποσού αναφοράς, η τιμή αυτή καθορίζεται για όλη την Κοινότητα βάσει των τιμών που πράγματι διαπιστώνονται στην κοινοτική αγορά κατά τη σχετική περίοδο εμπορίας. Από τη δικογραφία προκύπτει ότι, εν προκειμένω, οι τιμές της αγοράς που ελήφθησαν υπόψη από την Επιτροπή στηρίζονταν σε πληροφοριακά στοιχεία που παρέσχον οι αρχές των κρατών μελών και τα οποία αφορούσαν παρατηρηθείσες τιμές χονδρικής και/ή τιμές «ελεύθερου στο ελαιουργείο», για τους διάφορους ελαιούχους σπόρους, εντός ορισμένων κοινοτικών λιμενικών ζωνών κατά την περίοδο εμπορίας 1992/93, απουσίαζε δε οποιαδήποτε αναφορά στις επιμέρους συναλλαγές και ακόμη λιγότερο στην κατάσταση των επιμέρους παραγωγών όπως οι προσφεύγοντες.
- 61 Όσον αφορά τέλος την ενδεχόμενη μείωση των τελικών ποσών αναφοράς, που προβλέπεται στο άρθρο 6, παράγραφος 2, του κανονισμού 3766/91 σε περίπτωση υπερβάσεως της μέγιστης εγγυημένης επιφάνειας, πρέπει να τονιστεί ότι η μέγιστη εγγυημένη επιφάνεια καθορίζεται σε κοινοτική κλίμακα και ότι οι ενδεχόμενες υπερβάσεις υπολογίζονται στην ίδια κοινοτική βάση. Αντίθετα προς τους ισχυρισμούς των προσφευγόντων, η προβλεπόμενη μείωση εφαρμόζεται επομένως αντικειμενικώς επί όλων των οικείων κοινοτικών παραγωγών, ανεξάρτητα από την κατάσταση των επιμέρους παραγωγών.
- 62 Επομένως, ο επίδικος κανονισμός πρέπει να θεωρηθεί πράξη γενικής ισχύος αφορώσα τους εμπλεκόμενους παραγωγούς κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο. Το αυτό ισχύει και όσον αφορά το τελικό περιφερειακό ποσό αναφοράς των 517 ECU ανά εκτάριο που καθορίστηκε για τη Βαυαρία.
- 63 Ως προς το επιχείρημα ότι ο επίδικος κανονισμός «αφορά ατομικά» τους προσφεύγοντες λόγω του ότι ανήκουν σε «κλειστό κύκλο», επιβάλλεται τη διαπίστωση ότι, κατόπιν της από 24 Μαΐου 1992 αιτήσεώς τους, της από 23 Αυγούστου 1992 δηλώσεώς τους συγκομιδής και της εκ μέρους των αρμοδίων αρχών αναγνώρισεως, στις 23 Σεπτεμβρίου 1992, του δικαιώματός τους επί προκαταβολής, οι προσφεύγοντες αποτελούσαν πράγματι μέρος,

κατά την έκδοση του επίδικου κανονισμού, συγκεκριμένου αριθμού παραγωγών, ήτοι εκείνων οι οποίοι: i) είχαν σπείρει σπόρους για τη συγκομιδή 1992/93 σύμφωνα με τις απαιτούμενες προϋποθέσεις· ii) είχαν υποβάλει αίτηση περιέχουσα τα απαιτούμενα στοιχεία και δηλώσεις· iii) είχαν προσκομίσει δήλωση συγκομιδής και iv) είχαν λάβει προκαταβολή ίση προς το 50 % του προβλεπόμενου περιφερειακού ποσού αναφοράς (βλ. το άρθρο 4 του κανονισμού 3766/91 και τα άρθρα 3, 4, 5 και 6 του κανονισμού 615/92).

64 Ωστόσο, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου, η γενική ισχύς και, κατ' επέκταση, η γενική φύση μιας πράξεως δεν τίθεται από τη δυνατότητα ακριβούς, κατά το μάλλον ή ήττον, προσδιορισμού του αριθμού ή ακόμη και της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου επί των οποίων εφαρμόζεται σε μια δεδομένη στιγμή, εφόσον διαπιστώνεται ότι η εφαρμογή αυτή πραγματοποιείται δυνάμει αντικειμενικής νομικής ή πραγματικής καταστάσεως, καθοριζόμενης από την εν λόγω πράξη (βλ., για παράδειγμα, τις προπαρατεθείσες διατάξεις του Δικαστηρίου *Asocarne* κατά Συμβουλίου, σκέψη 30, και *CNPAAP* κατά Συμβουλίου, σκέψη 34· τη διάταξη του Πρωτοδικείου της 29ης Ιουνίου 1995, Τ-183/94, *Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto κ.λπ.* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-1941, σκέψη 48, και τη παρατιθέμενη νομολογία).

65 Αυτό όμως συμβαίνει στη συγκεκριμένη περίπτωση (βλ. σκέψεις 57 έως 62 ανωτέρω). Πράγματι, ο «κλειστός κύκλος» που προβάλλουν οι προσφεύγοντες προκύπτει από την ίδια τη φύση του συστήματος που θεσπίζει ο κανονισμός 3766/91 και αφορά τους προσφεύγοντες όπως ακριβώς αφορά και όλους τους άλλους παραγωγούς ελαιούχων σπόρων που βρίσκονται στην ίδια κατάσταση.

66 Η νομολογία που επικαλούνται οι προσφεύγοντες (βλ. σκέψη 50 ανωτέρω) δεν μπορεί να μεταφερθεί στην προκειμένη περίπτωση. Πράγματι, αναφέρεται σε ορισμένες ειδικές καταστάσεις που αφορούν είτε ατομικές αιτήσεις αδειάς εξαγωγής, που υποβλήθηκαν κατά μία σύντομη συγκεκριμένη περίοδο και για καθορισμένες ποσότητες (βλ. τις προπαρατεθείσες αποφάσεις *Törfer* κατά Επιτροπής, σ. 533, και *International Fruit Company κ.λπ.* κατά Επιτροπής, σκέψεις 16 έως 22, καθώς και τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 23ης Νοεμβρίου 1971, 62/70, *Bock* κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 977, σκέψη 10, και της 6ης Νοεμβρίου 1990, C-354/87, *Weddel* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-3847, σκέψεις 20 έως 23· βλ., επίσης, σε ανάλογη περίπτωση, την απόφαση του Δικαστηρίου της 27ης Νοεμβρίου 1984, 232/81, *Agricola commerciale olio* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 3881) είτε καθορι-

σμένες κατηγορίες πιστοποιητικών εξαγωγής με προκαθορισμένη επιστροφή, που ελήφθησαν κατά μια συγκεκριμένη περίοδο και παραμένουν σε ισχύ κατά μια συγκεκριμένη ημερομηνία (βλ. την προπαρατεθείσα απόφαση Exportations des sucres κατά Επιτροπής, σκέψεις 9 έως 11, καθώς και την απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Νοεμβρίου 1975, 100/74, CAM κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1975, σ. 427, σκέψεις 14 έως 19). Αντιθέτως, η υπό κρίση περίπτωση αφορά πράξη γενικής ισχύος που εφαρμόζεται αδιακρίτως επί όλων των κοινοτικών παραγωγών ελαιούχων σπόρων, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η ειδική κατάσταση ορισμένων παραγωγών και η φύση ή το περιεχόμενο των επιμέρους αιτήσεων.

67 Ωστόσο, οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι ο επίδικος κανονισμός έθιξε την «παγιωμένη νομική κατάσταση» στην οποία βρίσκονταν κατά την έκδοσή του. Επομένως, πρέπει να εξεταστεί αν μπορούν να εξατομικευθούν κατά την έννοια της προπαρατεθείσας αποφάσεως Codorniu κατά Συμβουλίου, όπως ερμηνεύθηκε από το Δικαστήριο με τις προπαρατεθείσες διατάξεις του Asocarne κατά Συμβουλίου και CNPAAP κατά Συμβουλίου, κατά τις οποίες υπό ορισμένες περιστάσεις μια διάταξη γενικής ισχύος μπορεί να αφορά ατομικά έναν επιχειρηματία, στο μέτρο που θίγει ειδικά δικαιώματά του.

68 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, πριν από την έκδοση του επίδικου κανονισμού, οι προσφεύγοντες, οι οποίοι πληρούσαν όλες τις απαιτούμενες προϋποθέσεις και είχαν ήδη λάβει προκαταβολή ίση προς το 50 % του προβλεπόμενου περιφερειακού ποσού αναφοράς, μπορούσαν να έχουν την πεποίθηση ότι οι εθνικές αρχές θα τους κατέβαλλαν, εντός προθεσμίας εξήντα ημερών από της δημοσιεύσεως των τελικών περιφερειακών ποσών αναφοράς (άρθρο 8 του κανονισμού 615/92), το υπόλοιπο της άμεσης πληρωμής, προσαυξημένο ή μειωμένο ανάλογα με την περίπτωση, σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 4, του κανονισμού 3766/91, εφόσον η διαπιστωθείσα τιμή αναφοράς παρουσίαζε διακύμανση μεγαλύτερη του 8 % σε σχέση με την προβλεπόμενη τιμή αναφοράς, και προσαρμοσμένο ενδεχομένως, σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού, σε περίπτωση υπερβάσεως της μέγιστης εγγυημένης επιφάνειας.

69 Από τα ανωτέρω προκύπτει, αφενός, ότι, πριν από την έκδοση του επίδικου κανονισμού, οι προσφεύγοντες δεν είχαν κεκτημένο δικαίωμα επί της άμεσης πληρωμής ενός συγκεκριμένου συνολικού ποσού και, αφετέρου, ότι η νομική κατάστασή τους δεν ήταν διαφορετική από εκείνη όλων των άλλων κοινοτι-

κών παραγωγών τους οποίους αφορά ο εν λόγω κανονισμός. Υπό τις περιστάσεις αυτές, το γεγονός και μόνον ότι οι προσφεύγοντες υπέβαλαν τις απαιτούμενες αιτήσεις και δηλώσεις και ότι έλαβαν ήδη μια προκαταβολή δεν είναι ικανό να αποδείξει ότι υπέστησαν βλάβη σε σχέση με ειδικά δικαιώματα, σε τέτοιο βαθμό που να πρέπει να θεωρηθεί ότι ο κανονισμός τους αφορά ατομικά κατά την έννοια της προπαρατεθείσας αποφάσεως Codorniu κατά Συμβουλίου.

70 Πράγματι, στην προκειμένη περίπτωση, τα δικαιώματα των προσφευγόντων δεν συγκεκριμενοποιήθηκαν παρά μόνο με την ατομική απόφαση των εθνικών αρχών της 28ης Απριλίου 1993 που τους χορήγησε τελική πληρωμή συγκεκριμένου ποσού (βλ. σκέψη 22 ανωτέρω). Δεδομένου ότι οι προσφεύγοντες μπορούν να προσβάλουν την απόφαση αυτή ενώπιον του αρμόδιου εθνικού δικαστηρίου (βλ. σκέψη 24 ανωτέρω), το δικαστήριο αυτό έχει συνεπώς τη δυνατότητα να υποβάλει ενδεχομένως στο Δικαστήριο προδικαστικό ερώτημα βάσει του άρθρου 177, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β', της Συνθήκης ΕΚ, το οποίο παρέχει στο Δικαστήριο την αρμοδιότητα να αποφαινεται επί του κύρους και της ερμηνείας των πράξεων που εκδίδουν τα θεσμικά όργανα της Κοινότητας.

71 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι ο επίδικος κανονισμός δεν αφορά άμεσα τους προσφεύγοντες. Επομένως, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

72 Σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι οι προσφεύγοντες ηττήθηκαν, πρέπει, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της Επιτροπής, να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.
- 2) Καταδικάζει τους προσφεύγοντες αλληλεγγύως στα δικαστικά έξοδα.

Kirschner

Vesterdorf

Bellamy

Καλογερόπουλος

Potocki

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 10 Ιουλίου 1996.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

H. Kirschner